

Ακολουθούν μερικά σημεία από το βιβλίο «Από την άγνοια στη σοφία».

1. Φώτιση είναι να φτάσεις στην κορυφή του βουνού και μετά να συνεχίσεις να ανεβαίνεις.
2. Ο τόπος που ψάχνεις δεν είναι έξω από εσένα.
3. Οι άνθρωποι που ψάχνουν, ψάχνουν να ανακαλύψουν τα απαραίτητα εργαλεία για να στήνουν λιγότερες παγίδες στον εαυτό τους, να μην πέφτουν στις ήδη υπάρχουσες παγίδες, να συνειδητοποιήσουν αυτές στις οποίες έχουν ήδη πέσει και να μπορέσουν να απελευθερωθούν.
4. Ο πιο διαβασμένος δεν ξέρει πάντα τα περισσότερα, ο πιο μορφωμένος δεν είναι και ο πιο καλλιεργημένος, δεν κερδίζει πάντοτε ο καλύτερα πληροφορημένος, διδάσκει και η ζωή και μάλιστα πολύ.
5. Συνειδητά ή ασυνειδητά, ζήσαμε με την ιδέα ότι υπάρχει ένας παράδεισος που χάθηκε λόγω ανυπακοής και με έναν υπαινιγμό ότι το ίδιο θα ξανασυμβεί αν δεν προσέξουμε. Βεβαιωθήκαμε ότι στην περίπτωση που αγνοήσουμε μια απαγόρευση, η τιμωρία θα είναι βαριά.
6. Αυτός ο Θεός που προτείνω και βρίσκω πιο λογικό, πιο δίκαιο και πιο συμπονετικό, δεν τιμωρεί την ίδια την ανυπακοή –όπως κάνουμε έως τώρα και όπως έχουμε μάθει να νομίζουμε– , αλλά το ότι δεν αναλαμβάνουμε την ευθύνη τη ανυπακοής μας.
7. Η πρώτη γυναίκα ανέλαβε τη μεγαλύτερη ευθύνη να απελευθερώσει τον εαυτό της και τον άνδρα της από την προβλεπόμενη ανία και όλους τους περιορισμούς του αιωνίου Παράδεισου. Επιπλέον, έσωσε όλη την ανθρωπότητα από την ανυπαρξία.
8. Η ανθρωπότητα υπάρχει επειδή κάποιος, κάποτε παραβίασε έναν κανόνα, αμφισβήτησε μια εντολή, έδειξε δυσπιστία σε ένα λόγο, δεν υπάκουσε σε ένα νόμο.
9. Δεν μπορείς να ψάχνεις έξω αυτό που έχασες μέσα.

Το θάρρος της ανυπακοής

- Για να βρούμε το θάρρος να απειθαρχήσουμε,
- πρέπει να μπορούμε να αντέξουμε το ενδεχόμενο να μείνουμε μόνοι,
- πρέπει να μη φοβόμαστε να κάνουμε λάθος,
- πρέπει να έχουμε την ικανότητα να ξαναρχίσουμε από την αρχή αν είναι ανάγκη και,
- πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να πληρώσουμε το αντίτιμο την ανυπακοής μας.

Μπροστά σε ένα απολύτως αυτόνομο άτομο, η κοινωνία διαισθάνεται να κινδυνεύει από μια ελευθερία που αμφισβητεί τους κανόνες και μπορεί να γίνει επιλογή πολλών.

Οι άνθρωποι που αναζητούν παύουν να ανήκουν στο κοπάδι και δεν παραπέμπουν πια στην καμήλα, αλλά μάλλον θυμίζουν τα λιοντάρια που πότε-πότε διασταυρώνονται το ένα με το άλλο. Τότε κοιτάζονται με συνοχή, αναγνωρίζονται, σέβεται το ένα την αξιοπρέπεια του άλλου. Δεν υπάρχει χώρος για κολακείες ούτε για φθόνο. Ίσως να παίξουν, να παλέψουν, να θαυμάσουν τη δύναμή τους, ίσως να τρέξουν προς την ίδια κατεύθυνση απολαμβάνοντας την κοινή τους ομορφιά, την αμοιβαία και σιωπηλή τους συνεννόηση. Όμως, σύντομα θα χωρίσουν.

Συχνά, αυτός που ζει μέσα στην άγνοια θαυμάζει κρυφά τα δύο «λιοντάρια», αλλά τα λιοδορεί φανερά για την ελευθερία, την μοναξιά και την ανεξαρτησία τους.

Ο πειρασμός της επιστροφής: όσοι από μας διαλέξαμε το μονόδρομο της αναζήτησης συνειδητοποιήσαμε κάποια στιγμή ότι μας δινόταν μια ευκαιρία να πιαστούμε. Εκείνη τη στιγμή, από εκεί που βρισκόμασταν, είδαμε, κατασκοπεύοντας σχεδόν τους συγγενείς, φίλους και συντρόφους που αφήναμε πίσω μας. Τους είδαμε προστατευμένους, πίσω από την ασπίδα που συνθέτει το άθροισμα των σωμάτων που στοιβάζονται το ένα πάνω στο άλλο, να ανασαίνουν την ασφάλεια που δίνει ο μοιρασμένος αέρας και μπροστά σε αυτό αναρωτηθήκαμε μήπως ήμασταν καλύτερα τότε. Δε χρειάζεται να τρομάζουμε και δε σημαίνει απαραίτητα ότι το μετανιώσαμε. Είναι ίδιον όσων πάντα ψάχνουν, να αμφισβητούν μονίμως τις ίδιες τους τις επιλογές. Με την πρώτη ευκαιρία, μέσα σε μια στιγμή, καταλαβαίνουμε ότι εκείνη η άνεση του χθες δεν αξίζει την ελευθερία του σήμερα.

Πηγή: Από την άγνοια στη σοφία, Χόρχε Μπουκάι, εκδόσεις Opera.